

У квітні

білим небом вишневого молока

літають золоті птахи:

золоті птахи дахів.

Вони політають-політають

і, як голуби, знову сідають на хати.

Аж якось одна золота птаха

прилетіла із білого неба до мене

і забрала мої руки, моє серце,

мої очі і мій спокій.

І потім зникла у білому небі.

Довго я ходив,

довго ходив –

аж поки знайшов ту птаху золоту.

Віддай, птахо золота,

мої руки, моє серце,

мої очі і мій спокій..."

А з-під крил птахи золотої

випурхнуло дівча:

маленьке-маленьке –

у чашечці вишневої квітки умістилося б! –

І на її малесеньких білих долоньках

лежали мої руки, моє серце,

мої очі і мій спокій...